

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր տասներեքերորդ

Մարգարեության եռակի կիրառության բացահայտումը. 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի նշանակության ըմբռնումը աստվածաշնչյան համատեքստում

Jeff Pippenger

2024-03-03

Երբ Տերը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Իր վերջին օրերի ժողովրդին վերադարձրեց Երեմիայի «հին շավիղներին», Նա արդեն իսկ սահմանել էր մարգարեության եռակի կիրառության կանոնը:

Այսպես է ասում Տերը. «Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, նայեցե՛ք և հարցրե՛ք հին շավիղների մասին, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով, և հանգիստ պիտի գտնեք ձեր անձերի համար»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք գնա նրանով»: Նաև ձեզ վրա պահապաններ կանգնեցրի՝ ասելով. «Լսեցե՛ք փողի ձայնը»: Բայց նրանք ասացին. «Մենք չենք լսի»: Երեմիա 6:16, 17.

Երբ Տերը Իր ժողովրդին վերադարձներ հին շավիղներին, նրանք կգտնեին հանգիստը (վերջին անձրևը), և այն ժամանակ պահապաններին տրվեց փողի պատգամը: Բոլոր մարգարեները ամենայն կատարելությամբ նույնացնում են վերջին օրերի վախճանը, ուստի վերջին օրերի փողի պատգամը պիտի լիներ վերջին փողը, որ յոթներորդ փողն է, որ երրորդ վայնասունն է:

Երբ Նրա վերջին օրերի ժողովուրդը սկսեց ընթանալ հին շավիղներով, ճանաչվեց, որ առաջին վայի առանձնահատկությունները մատնանշում էին որոշակի խորհրդանշական պատմական առաջնորդի (Մուհամմեդ), և որ երկրորդ վայն էլ նույնն էր անում (Օսման): Պարզվեց, որ առաջին չորս փողերից յուրաքանչյուրն էլ ուներ որոշակի խորհրդանշական առաջնորդներ՝ փողը նույնացնելու համար, և այն ժամանակ ճանաչվեց, որ Օսման բեն Լադենը երրորդ վայի խորհրդանշական առաջնորդն էր:

Մուհամմեդը կապված էր Արաբիայի հետ, իսկ Օսմանը Թուրքիայի Օսմանյան կայսրության խորհրդանիշն էր, և Օսման բեն Լադենը ներկայացնում էր համաշխարհային իսլամական ահաբեկչությունը, թեև նա, ինչպես և Մուհամմեդը, արաբ էր:

Նաև ճանաչվեց, որ առաջին վայը հարվածեց Հռոմի գործերին, և որ երկրորդ վայը սպանեց Հռոմի գործերին: Այնուհետև 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը ճանաչվեց որպես այն կետը, երբ երրորդ վայի իսլամը հարվածեց Հռոմի գործին (Միացյալ Նահանգներին), սակայն Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ այն կսպանի Հռոմի գործին, երբ Միացյալ Նահանգները, որպես աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորություն, կհասնի իր ավարտին և իր ազգային ինքնիշխանությունը կհանձնի վիշապի, գազանի և սուտ մարգարեի եռակի միությանը:

Ճանաչվեց, որ Միացյալ Նահանգները երկրի գազանն էր՝ իշխանության երկու եղջյուրներով: Երկրի գազանի գլխավոր մարգարեական բնութագրիչներից մեկն այն է, որ նա գառից փոխվում է վիշապի: Մարգարեաբար եղջյուրները ներկայացնում են զորություն, և երկրի գազանի զորությունը հանրապետականությունն ու բողոքականությունն էին, որոնք ներկայացված էին որպես երկրի գազանի երկու եղջյուրները: Սակայն այժմ, վերջին օրերում, երկրի գազանի այդ երկու զորությունները փոխվել են ռազմական և տնտեսական հզորության: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին երրորդ վայի իսլամը հարվածեց երկրին՝ երկրի գազանի խորհրդանիշին, Պենտագոնին՝ նրա ռազմական հզորության խորհրդանիշին, և Նյու Յորք քաղաքում գտնվող Երկվորյակ աշտարակներին՝ նրա տնտեսական զորության խորհրդանիշին:

Երբ նաև ճանաչվեց, որ առաջին վայի սկզբնական պատմությունը և երկրորդ վայի ավարտական պատմությունը երկուսն էլ ներկայացնում էին հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման մի պատկերավոր ցուցադրություն, ճանաչվեց, որ երրորդ վայի գալստյան ժամանակ, երբ Նյու Յորքի մեծ շենքերը վայր բերվեցին, նույնականացվեց, որ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման գործընթացը սկսվել էր:

«Այժմ խոսք է հասն^ո լ, թե ես հայտարարել եմ, որ Նյու Յորքը պիտի swept away լինի մակընթացային ալիքով: Սա ես երբեք չեմ ասել: Ես ասել եմ, երբ նայում էի այնտեղ վեր խոյացող մեծ շենքերին՝ հարկ առ հարկ. «Ի՛նչ սարսափելի տեսարաններ պիտի տեղի ունենան, երբ Տերը վեր կենա՝ երկիրը ահեղ կերպով սասանելու: Այնժամ կհաստատվեն Հայտնություն 18:1–3-ի խոսքերը»: Հայտնության տասնութերորդ ամբողջ գլուխը նախագգուշացում է այն բանի մասին, ինչ պիտի գա երկրի վրա: Բայց ես առանձնապես ոչ մի լույս չունեմ այն մասին, թե ինչ է գալու Նյու Յորքի վրա, միայն գիտեմ, որ մի օր այնտեղի մեծ շենքերը պիտի տապալվեն Աստծո զորության շրջելու և շուր տալու ազդեցությամբ: Ինձ տրված լույսից ես գիտեմ, որ կործանում կա աշխարհում: Տիրոջ մեկ խոսքը, Նրա հզոր զորության մեկ հպումը, և այս հսկայական կառույցները պիտի ընկնեն: Կպատահեն այնպիսի տեսարաններ, որոնց ահավորությունը մենք չենք կարող պատկերացնել»: Review and Herald, July 5, 1906.

«աշխարհում եղող կործանումը» իսլամի բնավորությունն է, որովհետև նրա բնավորությունը Հայտնության իններորդ գլխի տասնմեկերորդ համարում ներկայացված է որպես Ապոդոլոն և Աբադոն:

Եվ նրանք իրենց վրա մի թագավոր ունեին, որ անդունդի հրեշտակն է, որի անունը եբրայական լեզվով Աբադոն է, իսկ հունարեն լեզվով նրա անունը Ապոդոլոն է: Հայտնություն 9:11 (ԻՆԸ ՏՄՄՄԵԿ)

Իսլամը կառավարող թագավորի անվան, այսինքն՝ բնավորության, նշանակությունը, ինչպես եբրայերենում, այնպես էլ հունարենում, ինչպես ներկայացված է այդ երկու անուններով, «մահ» և «կործանում» է, որոնք հասան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ Նյու Յորքի մեծ շենքերը տապալվեցին: Այդ պահին Հայտնություն տասնութերորդ գլխի առաջինից երրորդ համարները սկսեցին կատարվել:

Ընդունված էր, որ «Իսլամի վայրենի մարդու» առաջին հիշատակությունը «Ծննդոց» գրքում օգտագործում էր եբրայերեն այն բառը, որ նշանակում է «արաբական վայրի էջ», որը տվյալ համարում թարգմանվել էր որպես «վայրենի մարդ»: Իսլամի խորհրդանիշը ձիազգին է, և Հայտնության իններորդ գլխում այն նույնպես ներկայացված էր որպես պատերազմական ձի: Ամբական սրբազան քարտեզների վրա, որոնց վերաբերյալ Աստծու ժողովրդին տեղեկացվել էր, որ «չպետք է փոփոխվեն», Իսլամը նույնպես ներկայացված էր պատերազմական ձիերով:

Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Ահա, դու հղի ես և որդի պիտի ծնես, և նրա անունը Իսմայել պիտի կոչես, որովհետև Տերը լսել է քո նեղությունը: Եվ նա վայրենի մարդ պիտի լինի. նրա ձեռքը բոլոր մարդկանց դեմ պիտի լինի, և բոլոր մարդկանց ձեռքը՝ նրա դեմ. և նա պիտի բնակվի իր բոլոր եղբայրների ներկայությամբ»: Ծննդոց 16:11, 12.

Իսմայելի ծննդյան առաջին հիշատակումը կապված էր «սանձման» հետ, որը դարձավ իսլամի հետ առնչվող գլխավոր խորհրդանիշ:

Արդ Սարայը՝ Աբրամի կինը, նրանից զավակներ չէր ծնել. և նա մի աղախին ուներ՝ եգիպտացի, որի անունը Ագար էր: Եվ Սարայը ասաց Աբրամին. «Ահա հիմա Տերը ինձ արգելել է ծնել. աղաչում եմ քեզ, մտի՛ր իմ աղախնու մոտ. գուցե նրա միջոցով ես զավակներ ունենամ»: Եվ Աբրամը լսեց Սարայի ձայնին: Ծննդոց 16:1, 2.

Իսլամի հենց նույն առաջին հիշատակության մեջ, ինչպես այն ներկայացված է Իսմայելի ծնունդով, ընդգծվում է հնազանդությունը: Հնազանդության գաղափարը հիմնարար է իսլամի կրոնի համար: «Իսլամ» բառը ծագում է երկու արաբական բառերից՝ «սալամ», որը նշանակում է «խաղաղություն», և «սալամա», որը նշանակում է «ենթարկվել» կամ «հանձնվել»: Իսլամը սովորեցնում է, որ հավատացյալները պետք է իրենց կամքը հանձնեն Ալլահի (Աստծո) կամքին կյանքի բոլոր ոլորտներում: Երբ Սառան հասկացավ, որ սխալ որոշում էր կայացրել՝ Աբրահամին դրդելով վերցնել Հագարին և ծնել Իսմայելին, նա Աբրահամից թույլտվություն ստացավ դաժանորեն վերաբերվելու Հագարին, ինչի հետևանքով Հագարը փախավ Աբրահամի տնից: Այնտեղ նա հրեշտակից պատգամ ստացավ:

Բայց Աբրամը Սարային ասաց. «Ահա՛, քո աղախինը քո ձեռքում է. արա՛ նրա հետ, ինչպես քեզ հաճելի լինի»: Եվ երբ Սարան խիստ վարվեց նրա հետ, նա փախավ նրա երեսից: Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան գտավ անապատում՝ ջրի աղբյուրի մոտ, այն աղբյուրի մոտ, որ Մուր տանող ճանապարհին է: Եվ ասաց. «Հագար, Սարայի աղախին, որտեղի՞ց ես գալիս, և ո՞ւր ես գնում»: Եվ նա ասաց. «Ես փախչում եմ իմ տիրուհի Սարայի երեսից»: Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Վերադարձի՛ր քո տիրուհու մոտ և խոնարհվի՛ր նրա ձեռքի տակ»: Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Քո սերունդը խիստ պիտի բազմացնեն, այնպես որ այն բազմության պատճառով հաշվվել չի կարողանա»: Եվ Տիրոջ հրեշտակը նրան ասաց. «Ահա՛, դու հղի ես և որդի պիտի ծնես, և նրա անունը պիտի դնես Իսմայել, որովհետև Տերը լսեց քո տառապանքը: Եվ նա վայրենի մարդ պիտի լինի. նրա ձեռքը բոլորի դեմ պիտի լինի, և բոլորի ձեռքը՝ նրա դեմ. և նա պիտի բնակվի իր բոլոր եղբայրների

ներկայությամբ»: Ծննդոց 16:6–12.

Իսլամի զսպվածությունը, այն «հնազանդությունը», որ ներկայացնում է իսլամի կրոնի բնույթը, և իսլամի դերը՝ բոլորը գտնվում են Իսմայելի առաջին հիշատակության մեջ և ներկայացնում են այն իսլամի մարգարեական ԴՆԹ-ն, որը ներկայացված է Հայտնության գրքի երեք վայերով: Երբ Տերը Իր ժողովրդին բերեց Երեմիայի հին շավիղներին, նրանք նաև ճանաչեցին, որ Հայտնության գրքի յոթերորդ գլխի չորս հրեշտակների կողմից զսպված «չորս հողմերը» հատկապես իսլամի չորս հողմերն են:

«Հրեշտակները պահում են չորս հողմերը, որոնք ներկայացված են որպես կատաղած ձի, որ ձգտում է պոկվել ու սլանալ ամբողջ երկրի երեսով՝ իր ճանապարհին կրելով կործանում և մահ»: Manuscript Releases, h. 20, 217.

Իսլամի «բարկացած ձին», որը նաև այն «չորս հողմերն» են, որ «զսպված» են, մինչ կատարվում է հարյուր քառասունչորս հազարի կնիք դրվելը, իրենց «ճանապարհի» մեջ կրում են «մահ և կործանում» (Abaddon և Apollyon): Ինչպես որ Հազարի վրա դրված զսպումը այդ մարգարեական հատկանիշը դրեց իսլամի խորհրդանշի մեջ, այնպես էլ չորս հողմերն ու բարկացած ձին երկուսն էլ զսպված են, և այդ փաստը հաստատված լինելով՝ ճանաչվեց, որ առաջին վայի սկիզբը մատնանշում է իսլամի վրա դրված մի զսպում, ինչպես ներկայացված է Աբուբաքարի պատմական հրամանով:

Եվ նրանց հրամայվեց, որ չվնասեն երկրի խոտը, ո՛չ որևէ կանաչ բան, ո՛չ էլ որևէ ծառ, այլ միայն այն մարդկանց, որոնք իրենց ճակատների վրա Աստծու կնիքը չունեն: Հայտնություն 9:4:

Տոդ առ տոդ, երկրորդ վայի սկիզբը, որը երեք վայերի եռակի կիրառության մեջ դրված է առաջին վայի սկզբի վրա, նույնականացնում է չորս հրեշտակների արձակումը, որոնք այդ համարում ներկայացնում են իսլամի երկրորդ մեծ ջիհադի արձակումը:

Ասելով վեցերորդ հրեշտակին, որ փողն ուներ. «Արձակիր չորս հրեշտակներին, որ կապված են Եփրատ մեծ գետի մոտ»: Հայտնություն 9:14.

Ուստի հասկացվեց, որ երրորդ վայի սկզբում իսլամը և՛ պիտի արձակվեր, և՛ պիտի սանձվեր, ինչը հենց Քույր Ուայթի վկայությունն է:

«Այն ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենա իր ավարտին, երկրի վրա նեղություն պիտի գա, և ազգերը պիտի գայրանան, սակայն զսպված պիտի լինեն, որպեսզի չխանգարեն երրորդ հրեշտակի գործին: Այն ժամանակ պիտի գա «վերջին անձրևը», կամ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովությունը, որպեսզի զորություն տա երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն հնչողությանը և սրբերին պատրաստի կանգնելու այն ժամանակաշրջանում, երբ յոթ վերջին պատուհասները պիտի թափվեն»: Early Writings, 85.

Երբ ուսումնասիրվեց իսլամի պատմական արձանագրությունը, հայտնաբերվեց, որ առաջին վայի արաբական իսլամի պատերազմներն ու նվաճումները իսլամի կողմից ընկալվում են որպես «առաջին մեծ ջիհադ», և որ Օսմանյան կայսրության պատերազմները, որոնք սկսվեցին, երբ չորս հրեշտակներն արձակվեցին, իսլամի

կողմից ընկալվում են որպես «երկրորդ մեծ ջիհադ»: Եռակի կիրառությանը համահունչ՝ իսլամը հավատում է, որ երրորդ և վերջին մեծ ջիհադը սկսվել է 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Ինչպես մի ժամանակ գրել է Վիլյամ Միլլերը. «Պատմությունն ու մարգարեությունը համաձայնվում են»:

«Տոդ առ տոդ» սկզբունքի այն կիրառությունը՝ ազատ արձակման և միաժամանակ զսպման վերաբերյալ, ինչպես ներկայացված է առաջին և երկրորդ վայերի սկզբնական մարգարեական գծերը միմյանց վրա դնելով, կատարելապես հաստատվեց Մարգարեության Հոգով, և հենց այն բանից անմիջապես հետո, երբ իսլամը հարվածեց 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, Նախագահ Ջորջ Վ. Բուշը, սկսելով իր պատերազմն ահաբեկչության դեմ, ամբողջ աշխարհում զսպում դրեց իսլամի վրա: Իսլամի «զայրացած ձիու» միաժամանակյա ազատ արձակումն ու զսպումը հաստատվեց Աստվածաշնչով, Մարգարեության Հոգով, ինչպես նաև պատմությամբ:

Նրանք, ովքեր «հետևում են Գառնին»՝ վերադառնալով Միլլերիական հին շավիղներին, գտնում են «հանգիստը», այսինքն՝ վերջին անձրևը, որը Քույր Ուայթը նշում է, որ սկսվում է այն ժամանակ, երբ ազգերը բարկանում են, սակայն զսպված են մնում, ինչպես եղավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

«Այն ժամանակ, մինչ փրկության գործը մոտենում է իր ավարտին, երկրի վրա նեղություն պիտի գա, և ազգերը պիտի զայրանան, սակայն պիտի զսպված լինեն, որպեսզի չխոչընդոտեն երրորդ հրեշտակի գործին: Այն ժամանակ պիտի գա «ուշ անձրևը», այսինքն՝ Տիրոջ ներկայությունից եկող զովությունը, որպեսզի զորություն տա երրորդ հրեշտակի բարձր ձայնին և սրբերին պատրաստի հաստատուն կանգնելու այն ժամանակաշրջանում, երբ յոթ վերջին պատուհասները պիտի թափվեն»: Early Writings, 85.

Նրանք, ովքեր «Գառնին են հետևում» դեպի Միլլերական հին շավիղները, գտնում են «հանգիստը», որը վերջին անձրևն է, և որը Քույր Ուայթը մատնանշում է, թե սկսվեց այն ժամանակ, երբ Հայտնության տասնութերորդ գլխի հզոր հրեշտակը իջավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին:

«Վերջին անձրևը պիտի թափվի Աստծո ժողովրդի վրա: Մի հզոր հրեշտակ պիտի իջնի երկնքից, և ամբողջ երկիրը պիտի լուսավորվի նրա փառքով»: Review and Herald, April 21, 1891.

Այդ հզոր հրեշտակը իջավ այն ժամանակ, երբ Նյու Յորքի շենքերը կործանվեցին, սկսվեց հարյուր քառասունչորս հազարների կնքումը, և վերջին անձրևը սկսեց շաղ տալ: Նրանք, ովքեր առաջնորդվեցին դեպի Երեմիայի հին շավիղները և գտան «հանգիստը», որը վերջին անձրևն է, այն ժամանակ ճանաչեցին, որ Եսայիի «հանգիստն ու զովությունը» նույնպես վերջին անձրևն էր, բայց դա նաև նույնականացում էր այն փորձության, որը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին կանգնեց Աստծո ժողովրդի առջև, և հատկապես այն «ծաղրական մարդկանց», որոնք «իշխում էին Երուսաղեմի վրա»: Նրանք հասկացան, որ այդ փորձությունը երկակի էր, որովհետև այն ներկայացնում էր երրորդ վայի իսլամի պատգամը, և նույնքան կարևոր կերպով ներկայացնում էր այն

աստվածաշնչյան մեթոդաբանությունը, որով հաստատվեց վերջին անձրևի պատգամը:

Որոնց Նա ասաց. «Ահա հանգիստը, որով դուք պիտի հանգիստ տաք հոգնածին, և ահա զովացումն է». բայց նրանք չկամենացին լսել: Ուստի Տիրոջ խոսքը նրանց համար եղավ՝ պատվեր պատվերի վրա, պատվեր պատվերի վրա. տող տողի վրա, տող տողի վրա. այստեղ՝ մի քիչ, և այնտեղ՝ մի քիչ. որպեսզի գնան և հետ ընկնեն, և կոտրվեն, և ծուղակի մեջ ընկնեն, և բռնվեն: Ուրեմն լսեցե՛ք Տիրոջ խոսքը, ո՛վ արհամարհող մարդիկ, որ իշխում եք այս ժողովրդի վրա, որ Երուսաղեմում է: Եսայիա 28:12–14.

Հին շավիղներով ընթանալը թույլ տվեց Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին ապա տեսնել, որ տասը կույսերի առակը, որը «պատկերում է աղվենտիստ ժողովրդի փորձառությունը», պետք է կրկնվեր «մինչև իսկ տառացիորեն»՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակ: Այն պատմության վկայությունը, ուր առակն առաջին անգամ կատարվեց, ցույց տվեց, որ Ամբակումի երկրորդ գլուխը անմիջականորեն կապված էր առակի հետ և նրա մի մասն էր: Հետևաբար, Ամբակում 2-ի «վեճը» ներկայացնում էր հանգստի և զովության այն փորձությունը, որը ծաղրասեր մարդիկ հրաժարվեցին լսելուց: Երբ հավատարիմ Աստվածաշնչի ուսանողները շարունակեցին քննել հին շավիղները, նրանք հասկացան, որ ոչ միայն տասը կույսերի առակը և Ամբակում 2-ը նույն մարգարեությունն էին, այլև Եզեկիելի տասներկուերորդ գլուխը ևս:

Եզեկիելի մարգարեության մի հատված ևս զորության և մխիթարության աղբյուր էր հավատացյալների համար. «Եվ Տիրոջ խոսքը եղավ ինձ՝ ասելով. Մարդո՛ւ որդի, ի՞նչ է այդ առակը, որ ունեք Իսրայելի երկրում՝ ասելով. Օրերը երկարում են, և ամեն տեսիլք խափանվում է: Ուրեմն ասա՛ նրանց. այսպես է ասում Տեր Աստվածը.... Օրերը մոտ են, և ամեն տեսիլքի կատարումը.... Ես կխոսեմ, և այն խոսքը, որ Ես կխոսեմ, պիտի կատարվի. այլևս չի երկարաձգվի»: «Իսրայելի տունն ասում է. այն տեսիլքը, որ նա տեսնում է, շատ օրերի համար է, և նա մարգարեանում է հեռու ժամանակների մասին: Ուստի ասա՛ նրանց. այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Իմ խոսքերից ոչ մեկը այլևս չի երկարաձգվի, այլ այն խոսքը, որ Ես ասել եմ, պիտի կատարվի»: Եզեկիել 12:21–25, 27, 28: The Great Controversy, 393.

Հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանը, ինչպես ներկայացված է 1840-ից 1844 թվականների Աղվենտական շարժումով, ներկայացնում է վերջին օրերի այն ժամանակահատվածը, երբ «ամեն տեսիլքի իրականացումը» «կկատարվի»: Առաջին վայի մարգարեական պատմությունը, դրված երկրորդ վայի մարգարեական պատմության վրա, նույնականացնում է երրորդ վայի մարգարեական պատմությունը, որն է հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման մարգարեական պատմությունը: Դա նաև 1840-ից 1844 թվականների պատմությունն է: Դա նաև այն պատմությունն է, որտեղ ավարտին է հասցվում այն պատգամաբերի գործը, որը ճանապարհ է պատրաստում Ուխտի Պատգամաբերի համար: Դա այն պատմությունն է, որտեղ երկրի զազանի երկու եղջյուրները անցնում են փոփոխության միջով՝ վեցերորդից մինչև «ութերորդը», որ «յոթից է»: Դա այն պատմությունն է, որտեղ երկու մարգարեները սպանվում են փողոցում, Հայտնության տասնմեկերորդ գլխում:

Սակայն ոչ պակաս կարևոր է նաև այն փաստը, որ քանի որ Աստծո խոսքը երբեք չի ձախողվում, և այն սկզբունքի հետ համատեղ, ըստ որի բոլոր մարգարեները առավելապես խոսում են վերջին օրերի մասին, քան որևէ այլ ժամանակաշրջանի, 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին «մարգարեական օրերը մոտ էին», երբ Աստծո ասած «խոսքերը» «պիտի կատարվեն», և «այլևս չեն ուշանա»:

1863 թվականի ապստամբությունը Լաոդիկեական ադվենտիզմին դատապարտեց թափառելու անապատում, մինչև որ նրանք բոլորը մեռնեին: Տերը 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին վերադարձավ այդ պատմությանը, ինչպես որ արել էր հին Իսրայելի հետ Կադեսում:

Կադես առաջին այցելությունը ծնեց տասը լրտեսների ապստամբությունը և բերեց անապատում թափառման ժամանակը: Քառասուն տարիների ավարտին նրանք վերադարձան Կադես, և այնտեղ էր, որ Մովսեսը երկրորդ անգամ հարվածեց Վեմին և արգելվեց մտնել Ավետյաց Երկիրը, Բայց նրանք Հեսուի հետ մտան: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը նշանավորում է վերջին սերունդը, և Աստված այլևս չի երկարաձգի Իր Խոսքը:

Այս փաստին մենք կանդրադառնանք հաջորդ հոդվածում:

«Իսրայելի անապատային կյանքի պատմությունը արձանագրվեց Աստծո Իսրայելի օգտի համար՝ մինչև ժամանակների վախճանը: Աստծո գործելակերպը անապատում թափառողների հանդեպ՝ իրենց բոլոր գնալ-գալների ընթացքում, սովի, ծարավի և հոգնության ենթարկվելիս, և Նրա գործության զարմանալի դրսևորումները՝ նրանց օգնության համար, աստվածային առակ է՝ լի նախազգուշացմամբ և խրատով Նրա ժողովրդի համար բոլոր դարերում: Եբրայեցիների բազմազան փորձառությունը պատրաստության դպրոց էր նրանց համար՝ դեպի Քանանում իրենց խոստացված տունը: Աստված կամենում է, որ այս վերջին օրերում Իր ժողովուրդը խոնարհ սրտերով և սովորելու պատրաստ հոգով վերաքննի այն հրեղեն փորձությունները, որոնց միջով անցավ հին Իսրայելը, որպեսզի խրատվի իր պատրաստության մեջ դեպի երկնային Քանանը:»

«Այն վեմը, որ Աստծո հրամանով հարվածվեց և արձակեց իր կենդանի ջրերը, Քրիստոսի խորհրդանիշն էր, որ խոցվեր ու ջախջախվեր, որպեսզի Նրա արյամբ մի աղբյուր պատրաստվեր կորչող մարդու փրկության համար: Ինչպես վեմը մեկ անգամ հարվածվեց, այնպես էլ Քրիստոսը պետք է «մեկ անգամ մատուցվեր՝ շատերի մեղքերը կրելու համար»: Բայց երբ Մովսեսը Կադեսում անխոհեմաբար հարվածեց վեմին, Քրիստոսի գեղեցիկ խորհրդանիշը խաթարվեց: Մեր Փրկիչը երկրորդ անգամ չպետք է զոհաբերվեր: Քանի որ այդ մեծ զոհը մատուցվեց միայն մեկ անգամ, Նրա շնորհի օրհնությունները փնտրողների համար անհրաժեշտ է միայն խնդրել Հիսուսի անունով՝ ապաշխարական աղոթքով հեղել սրտի փափագները: Այդպիսի աղոթքը Զորաց Տիրոջ առաջ կբերի Հիսուսի վերքերը, և ապա նորից կհոսի կենսատու արյունը, որ խորհրդանշված էր ծարաված Իսրայելի համար կենդանի ջրի հոսելով:»

«Միայն Աստծու հանդեպ կենդանի հավատով և Նրա պատվիրաններին խոնարհ հնազանդությամբ մարդը կարող է հուսալ արժանանալ աստվածային հավանությանը: Կադեսում տեղի ունեցած այն հզոր հրաշքի առիթով Մովսեսը, տկարացած ժողովրդի անդադար տրտնջանքից ու ապստամբությունից, աչքից կորցրեց իր Ամենակարող Օգնականին. նա ականջ չդրեց այս պատվերին՝ «Խօսեցէ՛ք վեմին, և նա իր ջրերը պիտի տայ», և, զրկված աստվածային զորությունից, մնաց այնպես, որ իր ընթացքը խաթարեց բարկության և մարդկային տկարության դրսևորմամբ: Այն մարդը, որ պետք է, և կարող էր իր ծառայության ավարտին հասնել մաքուր, հաստատուն և անձնագոհ, վերջում հաղթահարվեց: Աստված անարգվեց Իսրայելի ժողովրդի առաջ, մինչդեռ Նա կարող էր պատվել, և Նրա անունը՝ փառավորվել»:

«Մովսեսի դեմ իսկույն արտասանված դատաստանը չափազանց խոցող և նվաստացուցիչ էր,—որ նա ապստամբ Իսրայելի հետ միասին պիտի մեռներ՝ նախքան Հորդանն անցնելը: Բայց մի թե մարդը պիտի պնդի, թե Տերը խստությամբ վարվեց Իր ծառայի հետ այդ մեկ հանցանքի համար: Աստված Մովսեսին պատվել էր այնպես, ինչպես չէր պատվել այն ժամանակ կենդանի եղող ոչ մի ուրիշ մարդու: Նա կրկին ու կրկին արդարացրել էր նրա գործը: Նա լսել էր նրա աղոթքները և նրա հետ երես առ երես խոսել, ինչպես մարդը խոսում է իր բարեկամի հետ: Ճիշտ այն չափով, որքան լույս և գիտություն էր Մովսեսը վայելել, նրա հանցավորությունն էլ մեծացել էր»։ Signs of the Times, October 7, 1880.